بعد از وفات رسول الله صلی الله علیه وسلم، ابوبکر نزد ایشان رفت و دهانش را در بین دو چشم مبارک رسول الله صلی الله علیه وسلم و دستانش را در دو طرف سرش گذاشت و گفت: «وای بر من از مرگ پیامبرم، دریغا بر من از مرگ خلیل پروردگارم، وای بر من از مرگ برگزیده ی پروردگارم».

از عایشه رضی الله عنها روایت است که بعد از وفات رسول الله صلی الله علیه وسلم، ابوبکر نزد ایشان رفت و دهانش را در بین دو چشم مبارک رسول الله صلی الله علیه وسلم و دستانش را در دو طرف سرش گذاشت و گفت: «وای بر من از مرگ پیامبرم، دریغا بر من از مرگ خلیل پروردگارم، وای بر من از مرگ برگزیده ی پروردگارم».
[حسن است] [به روایت احمد]

پس از اینکه رسول الله صلی الله علیه وسلم فوت می کند، ابوبکر صدیق رضی الله عنه نزد ایشان حاضر می شود و دهانش را در بین دو چشمان مبارک رسول الله صلی الله علیه وسلم می گذارد و پیشانی مبارکش را می بوسد و دستانش را در دوطرف صورت مبارکش قرار می دهد (در فاصله ی چشم تا گوش) و می گوید: «وانبیَّاه، واخَلیلاه، واصَفِیَّاه» و به این ترتیب درد و مصیبتی را که در غم از دست دادن رسول الله صلی الله علیه وسلم دیده، نشان می دهد. و رسول الله را دوست مخلص خود توصیف می کند که او را بیش از همه ی مردم دوست داشت و او را از همه کس برتر می داند حتی از خودش. و این رفتار "ندبه" نامیده می شود که اگر با اعتراض بر مصیبت و بی تابی قلبی همراه نباشد و صدای ندبه کننده مانند زنان که فریاد می کشند و شیون سر می دهند، بلند نباشد، جایز است و ابوبکر رضی الله عنه چنین کاری انجام داد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/10982